

B. Kiss Mátyás

Fénykép

F. emlékére

Amikor felébredt, fogalma sem volt arról, hogy ezután az élet nélküle folyik tovább.

Valami megmagyarázhatatlan kellemetlenséget érzett a mellkasa tájékán, de rossz érzései egyből elmúltak, ahogy körbenézett a szobájában. Minden a legtökéletesebb rendben volt, a székre ki volt terítve a reggelre előkészített ruha. Gondosan kivaszt nadrág és patyolatfehér ing, öltöny (a tőle megszokott tiszasággal és eleganciával). Semmi jele nem volt bármi olyan körülménynek, mely egy ember eltűnésénél általában előfordul. Így, lassacskán megnyugodva, a fürdőszoba felé ment, ahol kényelmesen megborotválkozott. Mindig nagyon szerette ezt a szertartást, úgy érezte, az új napnak áldozik vele.

Az első igazán furcsa dolgot csak ezután tapasztalta. Mivel viszonylag fontos embernek érezte magát, sok pénzt is hajlandó volt fizetni a különböző ügynökségeknek, és azok minden reggel postáztak neki egy halom levelet. Tájékoztató vagy üzleti céllal is érkeztek, de leginkább személyes tartalmúakat közvetítettek neki. A szerelmes levelek közül egynéhány igazán megnyerte tetszését, de az igazsághoz hozzátartozik, hogy általában az ilyeneket túl érzelmesnek találta, a bennük található kedélyhullámzásokat pedig hiábavalónak. Jól értesültnek gondolta magát, ez pedig önbizalmat adott neki. Leginkább egy jól olajozott gépezethez hasonlíthatta volna magát, ha törődött volna ilyen apróságokkal.

A levelek és újságok olvasása már-már szertartás számba ment, ma reggel viszont nem érkezett semmi. A posta már feleslegesnek tartotta a kézbesítést. Mivel a bank is mindenről értesül, vagyona náluk maradt. Ez enyhítette a bankárok szívében tornyosuló kollektív rossz érzést. Ő erről mit sem tudhatott, mégis úgy érezte, mintha valami enyhe megkönnyebbülés járná át. Homályosan emlékezett arra, hogy egy régi könyvben már olvasott hasonló dolgokat. Ennek ellenére nem szerette az irodalmat, még azt az egy könyvet is csak félig olvasta. Mivel a mélylélektan hasonlóan távol állt tőle, sosem gondolkozott el rajta igazán.

Eszébe jutott, hogy a tegnap véletlenül el nem olvasott újságban lehet valami magyarázat levelei és a bankból kivett pénze meg nem érkezésére. Az első oldalon szakállas tudós lelkesedett legújabb felfedezéseiről. Ebből néhány mondatot elolvasott, aztán megundorodva csapta le az újságot. Kevés embert utált jobban a tudósoknál. Az állítólagos eredményekből semmit sem látott, de az oldalakat kitöltő halandzsák eljutottak hozzá. Ezek viszont semmi megoldást nem adtak pillanatnyi problémáira.

A korábban érzett megkönnyebbülés helyébe a düh lépett. Úgy érezte, becsapták. Most mind felszínre tört, amit hosszú évek alatt elfojtott, látszólag kellemes

életéből kizárt. Az ősi érzések többé nem elégedtek meg a tudatalatti száműzetéssel. Mellkasa lassanként kitágult, egyre erőteljesebben lélegzett. Izmai készen álltak arra, hogy szembeszálljanak minden valós és képzelt ellenséggel. Az egyetlen elérhető ellenfél azonban csak önmaga volt. Elöntötte a félelem és a légszomj. Megpróbálta kinyitni az ajtót, de a zár nem működött. Hiábavaló volt minden indulat. Mivel ebben a felfokozott állapotban agya is felgyorsultan dolgozott, viszonylag hamar belátta, hogy a kilincs nem fogja egykönnyen megadni magát, ott hagyta hát az ajtót és megpróbálta kinyitni az ablakot. Az üveg azonban nem mozdult.

A hihetetlen feszültség újra összpontosulni látszott izmaiban, már lendült is ökle, hogy áttörje a gúnyosan csillogó üvegfalat és utána kivesse magát a szabadságba, amikor hirtelen elsötétedett a világ. Talpa alól kicsúszott a talaj, minden erejét elvesztette. Teljes kudarc. Utolsó erejével kitámolygott a fürdőszobába, hogy újra feltámassza magában az emberséget, ha már minden más lehetőség elfogyott.

Arcát hideg vízbe merítette és kortyolt néhányat belőle.

Most már nem is fáj annyira.... – futott át agyán az utolsó gondolat.